31977L0452

1977 7 15 *EUROPOS BENDRIJŲ OFICIALUSIS LEIDINYS* L 176/1

TARYBOS DIREKTYVA

1977 m. birželio 27 d.

dėl bendrosios praktikos slaugytojų diplomų, pažymėjimų ir kitų oficialią kvalifikaciją patvirtinančių dokumentų abipusio pripažinimo, įskaitant priemones, padedančias veiksmingai naudotis įsisteigimo teise ir laisve teikti paslaugas

(77/452/EEB)

EUROPOS BENDRIJŲ TARYBA,

atsižvelgdama į Europos ekonominės bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 49, 57, 66 ir 235 straipsnius,

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdama į Europos Parlamento nuomonę [1],

atsižvelgdama į Ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę [2],

kadangi pagal Sutartį bet kokia diskriminacija dėl nacionalinės priklausomybės įsisteigimo ir paslaugų teikimo atžvilgiu pasibaigus pereinamajam laikotarpiui yra draudžiama; kadangi toks nacionaline priklausomybe paremtas požiūris ypač svarbus išduodant leidimą verstis bendrosios praktikos slaugytojų veikla, taip pat registruojantis profesinėse organizacijose ar įstaigose arba tampant jų nariais;

kadangi vis dėlto reikėtų tam tikrų nuostatų, kurios padėtų bendrosios praktikos slaugytojams pasinaudoti įsisteigimo teise ir laisve teikti paslaugas;

kadangi pagal Sutartį iš valstybių narių reikalaujama neteikti jokios pagalbos, jeigu tai gali iškreipti įsisteigimo sąlygas,

kadangi pagal Sutarties 57 straipsnio 1 dalį turi būti priimtos direktyvos dėl abipusio diplomų, pažymėjimų ir kitų oficialią kvalifikaciją patvirtinančių dokumentų pripažinimo;

kadangi abipusiškai pripažįstant diplomus, tuo pat metu turėtų būti derinamos ir bendrosios praktikos slaugytojų rengimo sąlygos; kadangi apie tokį derinimą kalbama Direktyvoje 77/453/EEB [3];

kadangi pagal kai kurių valstybių narių teisę pradėti verstis bendrąja slaugos praktika ir toliau ja užsiimti leidžiama tik turint slaugytojo diplomą; kadangi kai kurios valstybės narės, kur tokio

[1] OL C 65, 1970 6 5, p. 12.
[2] OL C 108, 1970 8 26, p. 23.
[3] OL L 176, 1977 7 15, p. 8.

reikalavimo nėra, teisę vadintis bendrosios praktikos slaugytoju vis tiek suteikia pagal teisės aktus;

kadangi direktyva apie abipusį diplomų pripažinimą nebūtinai reiškia, kad tokiuose diplomuose išvardyti mokslo dalykai yra lygiaverčiai, todėl net ir turint oficialų mokslo baigimo pažymėjimą, turėtų būti leidžiama naudotis tik tais pažymėjimais, kurie išrašyti kalba tos valstybės narės, kurioje yra gimęs arba iš kurios atvyko užsienio pilietis;

kadangi, siekdamos, kad nacionalinėms valdžios institucijoms būtų lengviau taikyti šią direktyvą, valstybės narės gali nustatyti, jog asmuo, kuris mokėsi šioje direktyvoje numatytomis sąlygomis, kartu su oficialiu mokslo baigimo pažymėjimu pateiktų savo šalies arba tos šalies, iš kurios jis atvyko, kompetentingų valdžios institucijų išduotą pažymėjimą, kad šiuose pažymėjimuose įrašyti mokslo dalykai yra būtent tie, kurie nurodyti šioje direktyvoje;

kadangi, atsižvelgiant į aukštos moralės ir geros reputacijos reikalavimus, turi būti skiriami reikalavimai, kurie būtini, norint pradėti šią veiklą, ir tie reikalavimai, kurių reikia laikytis verčiantis šia veikla;

kadangi svetimoje šalyje paprastai verčiamasi tik tam tikra veikla ir tik laikinai, reikalavimas registruotis profesinėse organizacijose arba įstaigose būtent dėl tokios veiklos trumpalaikiškumo būtų neabejotina kliūtis asmeniui, kuris norėtų teikti tokias paslaugas; kadangi toks reikalavimas turėtų būti panaikintas; kadangi tokiu atveju vis dėlto turėtų būti garantuojama profesinės disciplinos kontrolė, už kurią atsako šios profesinės organizacijos arba įstaigos; kadangi dėl to, taip pat ir remiantis sutarties 62 straipsniu, iš tokio asmens gali būti pareikalauta pateikti duomenis apie jo teikiamas paslaugas priimančios valstybės narės kompetentingai valdžios institucijai;

kadangi, kiek tai susiję su bendros praktikos slaugytojų, dirbančių pagal darbo sutartį, veikla, 1968 m. spalio 15 d. Tarybos reglamente (EEB) Nr. 1612/68 dėl laisvo darbuotojų judėjimo Bendrijoje [1] nėra specialios nuostatos dėl nurodytų profesijų asmenų aukštos moralės arba geros reputacijos, profesinės disciplinos arba teisės naudoti profesinį vardą; kadangi šios taisyklės atskirose valstybėse narėse yra arba gali būti taikomos ir samdomiems, ir savarankiškai dirbantiems asmenims; kadangi kai kuriose valstybėse narėse bendrosios praktikos slaugytojai verstis bendrąja slaugos praktika gali tik turėdami bendrosios praktikos slaugytojo diplomą, pažymėjimą arba kitą oficialų slaugytojo kvalifikaciją patvirtinantį dokumentą; kadangi tokia veikla verčiasi ir pagal darbo sutartį dirbantys asmenys, ir savarankiškai dirbantys asmenys arba tie patys asmenys, per savo profesinę karjerą darę ir viena, ir kita; kadangi, siekiant kuo labiau skatinti laisvą tokių profesijų asmenų judėjimą Bendrijoje, į šią direktyvą būtina įtraukti ir pagal darbo sutartį dirbančius slaugytojus,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

I SKYRIUS

TAIKYMO SRITIS

1 straipsnis

1. Ši direktyva skirta bendrosios praktikos slaugytojų veiklai.

2. Šioje direktyvoje „bendrosios praktikos slaugytojų veikla“ yra tokia veikla, kuria verčiasi toliau nurodytą profesinę kvalifikaciją turintys asmenys:

Vokietijoje:

„Krankenschwester“, „Krankenpfleger“;

Belgijoje:

„hospitalier(-ère)/verpleegassistent(-e)“, „infirmier(-ère) hospitalier(-ère)/ziekenhuisverpleger(-verpleegster)“;

Danijoje:

„sygeplejerske“;

Prancūzijoje:

„infirmier(-ère)“;

Airijoje:

„Registered General Nurse“;

[1] OL L 257, 1968 10 19, p. 2.

Italijoje:

„infermiere professionale“;

Liuksemburge:

„infirmier“;

Nyderlanduose:

„verpleegkundige“;

Jungtinėje Karalystėje:

Anglijoje, Velse ir Šiaurės Airijoje:

„State Registered Nurse“;

Škotijoje:

„Registered General Nurse“.

II SKYRIUS

BENDROSIOS PRAKTIKOS SLAUGYTOJŲ DIPLOMAI, PAŽYMĖJIMAI IR KITI OFICIALIĄ KVALIFIKACIJĄ PATVIRTINANTYS DOKUMENTAI

2 straipsnis

1. Bet kuri valstybė narė pripažįsta diplomus, pažymėjimus ir kitus oficialią kvalifikaciją patvirtinančius dokumentus, kuriuos valstybių narių piliečiams išduoda kitos valstybės narės pagal Direktyvos 77/453/EEB 1 straipsnį ir kurie yra išvardyti 3 straipsnyje, suteikdama tiems dokumentams, kiek tai susiję su teise pradėti verstis bendrąja slaugos praktika ir toliau ja užsiimti kaip savarankiškai dirbančiam asmeniui, savo teritorijoje tokią pat galią kaip ir pačios išduodamiems dokumentams.

3 straipsnis

2 straipsnyje minėti diplomai, pažymėjimai ir kiti kvalifikaciją įrodantys dokumentai:

a) *Vokietijoje:*

— pažymėjimai, kompetentingų valdžios institucijų išduodami išlaikius „staatliche Prüfung in der Krankenpflege“ (valstybinį medicininės slaugos egzaminą),

— kompetentingų Vokietijos Federacinės Respublikos valdžios institucijų pažyma, kad diplomai, išduoti kompetentingų Vokietijos Demokratinės Respublikos institucijų po 1945 m. gegužės 8 dienos, pripažįstami lygiaverčiais tiems, kurie minimi pirmojoje įtraukoje;

b) *Belgijoje:*

— „hospitalier(-ère)/verpleegassistent(-e)“ pažymėjimas, išduotas valstybės, valstybinės arba valstybės pripažintos mokyklos,

— „infirmier(-ère) hospitalier(-ère)/ziekenhuisverpleger(-verpleegster)“ pažymėjimas, išduotas valstybės, valstybinės arba valstybės pripažintos mokyklos,

— „infirmier(-ère) gradué(-e) hospitalier(-ère)/gegradueerd ziekenhuisverplege (-verpleegster)“ diplomas, išduotas valstybės, valstybinio arba valstybės pripažintos jaunesniojo medicinos personalo kolegijos;

c) *Danijoje:*

— „sygeplejerske“ diplomas, išduotas „Sundhedsstyrelsen“ (Valstybinės sveikatos tarnybos) pripažintų slaugytojų mokyklų;

d) *Prancūzijoje:*

— „infirmier(-ère)“ valstybinis diplomas, išduotas Sveikatos ministerijos;

e) *Airijoje:*

— „Registered General Nurse“ pažymėjimas, išduotas „An Bord Altranais“ (slaugytojų tarybos);

f) *Italijoje:*

— „diploma di abilitazione professionale per infermiere professionale“, išduotas valstybės pripažintų mokyklų;

g) *Liuksemburge:*

— valstybinis diplomas „infirmier“,

— valstybinis diplomas „infirmier hospitalier gradué“,

išduoti Sveikatos ministerijos, remiantis egzaminų komisijos sprendimu;

h) *Nyderlanduose:*

— „verpleger A“, „verpleegster A“ arba „verpleegkundige A“ diplomai,

— „verpleegkundige MBOV (Middelbare Beroepsopleiding Verpleegkundige“ (vidurinė slaugytojų mokykla) diplomas,

— „verpleegkundige HBOV (Hogere Beroepsopleiding Verpleegkundige)“ (aukštesnioji slaugytojų mokykla) diplomas,

išduoti sveikatos apsaugos institucijų paskirtų egzaminų komisijų;

i) *Jungtinėje Karalystėje:*

— „Certificate of admission to the general part of the Register“ (pažymėjimas, suteikiantis teisę būti įtrauktam į bendrąją registro dalį), kurį Anglijoje ir Velse išduoda „General

Nursing Council“ (Anglijos ir Velso generalinė slaugytojų taryba), Škotijoje – „General Nursing Council of Scotland“ (Škotijos generalinė slaugytojų taryba), o Šiaurės Airijoje – „Northern Irreland Council for Nursesand Midwives“ (Šiaurės Airijos slaugytojų ir akušerių taryba).

III SKYRIUS

ESAMOS SĄLYGOS

4 straipsnis

Jeigu valstybių narių piliečių diplomai, pažymėjimai ir kiti kvalifikaciją patvirtinantys dokumentai neatitinka minimalių mokymo reikalavimų, išdėstytų Direktyvos 77/453/EEB 1 straipsnyje, valstybės narės pripažįsta pakankamu įrodymu bendrosios praktikos slaugytojų diplomus, pažymėjimus ir kitus oficialią kvalifikaciją patvirtinančius dokumentus, išduotus tose valstybėse narėse iki Direktyvos 77/453/EEB įgyvendinimo dienos, tačiau turi būti pridėta pažyma, kad tie piliečiai ne mažiau kaip trejus metus iš penkerių iki tokios pažymos išdavimo dienos iš tiesų ir teisėtai vertėsi bendrąja slaugos praktika.

Ši bendroji slaugos praktika — tai visiška atsakomybė už paciento slaugą, jos planavimą ir organizavimą.

IV SKYRIUS

KVALIFIKACINIAI LAIPSNIAI

5 straipsnis

1. Nepažeisdama 13 straipsnio, priimančioji valstybė narė užtikrina, kad kitų valstybių narių piliečiai, kurie atitinka 2 ir 4 straipsnių reikalavimus, turėtų teisę naudotis jiems teisėtai suteiktu kvalifikaciniu laipsniu, jei jis nesutampa su profesine kvalifikacija, arba, jei reikia, jo sutrumpintu variantu tos valstybės narės, kuri yra kilmės valstybė narė arba valstybė narė, iš kurios minėti piliečiai yra atvykę, kalba arba kalbomis. Priimančioji valstybė narė turi teisę reikalauti, kad po tokio kvalifikacinio laipsnio būtų rašoma jį suteikusios institucijos arba egzaminų komisijos pavadinimas ir vieta.

2. Jeigu kvalifikacinis laipsnis, kuris naudojamas kilmės valstybėje narėje arba toje valstybėje narėje, iš kurios yra atvykęs užsienio pilietis, jį priimančiojoje valstybėje narėje gali būti lengvai supainiotas su kvalifikaciniu laipsniu, kuris toje valstybėje yra suteikiamas tik po papildomų studijų, kurių tas asmuo nėra baigęs, priimančioji valstybė narė turi teisę reikalauti, kad kvalifikacinis laipsnis, kurį suteikia kilmės valstybė narė arba ta valstybė narė, iš kurios toks asmuo yra atvykęs, būtų naudojamas ta forma, kurią nurodo priimančioji valstybė narė.

V SKYRIUS

NUOSTATOS, PALENGVINANČIOS BENDROSIOS PRAKTIKOS SLAUGYTOJAMS VEIKSMINGIAU PASINAUDOTI ĮSISTEIGIMO TEISE IR LAISVE TEIKTI PASLAUGAS

A. **Nuostatos dėl įsisteigimo teisės**

6 straipsnis

1. Priimančioji valstybė narė, reikalaujanti, kad jos piliečiai, pradedantys bet kokią 1 straipsnyje nurodytą veiklą, būtų aukštos moralės arba turėtų gerą reputaciją, iš kitų valstybių narių piliečių reikalauja pateikti pažymą, kurią išduoda kilmės valstybės narės arba valstybės narės, iš kurios jie atvyksta, kompetentinga valdžios institucija, ir kuri patvirtintų, kad atitinkamas pilietis atitinka tos valstybės narės keliamus reikalavimus dėl aukštos moralės ir reputacijos, reikalingus pradėti verstis minėta veikla.

2. Jeigu užsienio piliečio kilmės valstybė narė arba valstybė narė, iš kurios jis atvyko, nereikalauja dokumentų apie asmenų, norinčių pradėti atitinkamą veiklą, aukštą moralę ir gerą reputaciją, priimančioji valstybė narė turi teisę reikalauti, kad užsienio piliečiai pateiktų kilmės valstybės narės arba valstybės narės, iš kurios jie atvyksta, teismo įstaigos išrašą arba, jei to padaryti neįmanoma, jam lygiavertį dokumentą, išduotą kilmės valstybės narės arba valstybės narės, iš kurios užsienio pilietis atvyksta, kompetentingos valdžios institucijos.

3. Jeigu priimančioji valstybė narė turi konkrečių žinių apie rimtus įvykius, kurie įvyko už jos teritorijos ribų ir kurie gali turėti įtakos pradedant atitinkamą veiklą jos teritorijoje, ji turi teisę apie tai informuoti kilmės valstybę narę arba valstybę narę, iš kurios susijęs asmuo atvyko.

Kilmės valstybė narė arba valstybė narė, iš kurios atvyko užsienio pilietis, patikrina tokių faktų pagrįstumą, jei jie gali turėti įtakos pradėti verstis atitinkama veikla toje valstybėje narėje. Šios valstybės valdžios institucijos nustato tokių tyrimų pobūdį ir mastą, taip pat informuoja priimančiąją valstybę narę apie visus

veiksmus, kurių imtasi dėl jų išduotų pažymėjimų arba dokumentų.

Valstybės narės garantuoja siunčiamos informacijos konfidencialumą.

7 straipsnis

1. Jeigu priimančiosios valstybės narės įstatymuose ir kituose teisės aktuose yra nuostatų dėl aukštos moralės arba geros reputacijos, tarp jų ir nuostatų dėl nuobaudų už rimtus profesinius prasižengimus arba baudžiamumą už kriminalinius nusikaltimus, susijusių su 1 straipsnyje minėtos veiklos vykdymu, kilmės valstybė narė arba valstybė narė, iš kurios užsienio pilietis atvyko, perduoda priimančiajai valstybei narei visą informaciją apie tai, kokios profesinio arba administracinio pobūdžio drausminės priemonės arba kriminalinės bausmės buvo taikytos šiam asmeniui tuo metu, kai jis vertėsi profesine veikla savo kilmės valstybėje narėje arba valstybėje narėje, iš kurios jis atvyko.

2. Jeigu priimančioji valstybė narė turi konkrečių žinių apie rimtus įvykius, kurie įvyko už jos teritorijos ribų ir kurie gali turėti įtakos pradedant atitinkamą veiklą jos teritorijoje, ji turi teisę apie tai informuoti kilmės valstybę narę arba valstybę narę, iš kurios susijęs asmuo atvyko.

Kilmės valstybė narė arba valstybė narė, iš kurios atvyko užsienio pilietis, patikrina tokių faktų pagrįstumą, jei jie gali turėti įtakos pradėti verstis atitinkama veikla toje valstybėje narėje. Šios valstybės valdžios institucijos nustato tokių tyrimų pobūdį ir mastą, taip pat informuoja priimančiąją valstybę narę apie visus veiksmus, kurių buvo imtasi dėl informacijos, kurią jos perdavė pagal 1 dalies reikalavimus.

3. Valstybės narės garantuoja siunčiamos informacijos konfidencialumą.

8 straipsnis

Priimančioji valstybė narė, kuri iš savo piliečių, norinčių pradėti arba verstis 1 straipsnyje nurodyta veikla, reikalauja pateikti pažymėjimą apie fizinę arba psichinę sveikatos būklę, pripažįsta tinkamu įrodymu dokumentus, kurių reikalaujama ir užsienio piliečio kilmės valstybėje narėje arba valstybėje narėje, iš kurios jis atvyko.

Jeigu užsienio piliečio kilmės valstybė narė arba valstybė narė, iš kurios jis atvyko, netaiko tokio pobūdžio reikalavimų tiems, kurie nori pradėti arba toliau užsiimti tokia veikla, toks asmuo priimančiajai valstybei narei turi pateikti tos valstybės narės kompetentingos valdžios institucijos išduotą pažymą, atitinkančią pažymėjimus, išduodamus priimančiosios valstybės narės.

9 straipsnis

Dokumentai, išduodami laikantis 6, 7 ir 8 straipsnių reikalavimų, negali būti pateikiami po jų išdavimo praėjus daugiau negu trims mėnesiams.

10 straipsnis

1. Procedūra, pagal kurią suinteresuotam asmeniui yra leidžiama pradėti 1 straipsnyje minėtą veiklą, remiantis 6, 7 ir 8 straipsniais turi būti atlikta kuo greičiau ir trukti ne ilgiau kaip tris mėnesius po visų dokumentų, susijusių su tokiu asmeniu, pateikimo, nepažeidžiant uždelsimų dėl bet kokios apeliacijos, pateikiamos tokiai procedūrai pasibaigus, galimybės.

2. Dėl prašymo peržiūrėti sprendimą 6 straipsnio 3 dalyje ir 7 straipsnio 2 dalyje numatytais atvejais, šio straipsnio 1 dalyje nurodyto termino eiga sustabdoma.

Valstybė narė, į kurią yra kreipiamasi, atsakymą pateikia per tris mėnesius.

Gavusi atsakymą arba pasibaigus terminui, priimančioji valstybė narė tęsia 1 dalyje minėtą procedūrą.

B. **Specialiosios nuostatos dėl paslaugų teikimo**

11 straipsnis

1. Valstybė narė, kuri iš savo piliečių, norinčių pradėti arba verstis 1 straipsnyje nurodyta veikla, reikalauja pateikti leidimą arba narystės ar registracijos profesinėje organizacijoje ar įstaigoje pažymą, tokio reikalavimo netaiko kitų valstybių narių piliečiams, kurie pageidauja teikti tokias paslaugas.

Suinteresuotas asmuo, teikdamas paslaugas, turi tas pačias teises ir pareigas kaip ir priimančiosios valstybės narės piliečiai; visų

pirma jis turi laikytis profesinio arba administracinio pobūdžio elgesio taisyklių, kurios galioja toje valstybėje narėje.

Jeigu priimančioji valstybė narė, remdamasi antrąja pastraipa, priima kokią nors priemonę arba sužino apie faktus, prieštaraujančius minėtoms nuostatoms, ji apie tai nedelsdama praneša tai valstybei narei, kurioje yra įsisteigęs suinteresuotas asmuo.

2. Priimančioji valstybė narė turi teisę reikalauti, kad apie savo teikiamas paslaugas suinteresuotas asmuo pirmiausia praneštų kompetentingoms valdžios institucijoms, jeigu dėl tų paslaugų jam reikia laikinai apsigyventi jos teritorijoje.

Skubiais atvejais toks pranešimas gali būti padarytas ir suteikus paslaugas, tačiau tai padaryti reikia kuo skubiau.

3. Remdamasi 1 ir 2 dalimis, priimančioji valstybė narė turi teisę reikalauti, kad suinteresuotas asmuo pateiktų vieną arba daugiau dokumentų, tarp jų:

— 2 dalyje minimą pranešimą,

— pažymą, kad toks asmuo teisėtai verčiasi konkrečia veikla toje valstybėje narėje, kurioje yra įsisteigęs,

— pažymą, kad toks asmuo turi vieną iš diplomų, pažymėjimų arba kitų oficialių kvalifikacijos dokumentų, kurie būtini, norint teikti atitinkamą paslaugą ir kurie minėti šioje direktyvoje.

4. Dokumentas arba dokumentai, išvardyti 3 dalyje, negali būti pateikti vėliau negu po 12 mėnesių nuo jų išdavimo dienos.

5. Jeigu valstybė narė laikinai arba visam laikui iš savo piliečio arba iš kitos valstybės narės piliečio, įsisteigusio jos teritorijoje, visiškai arba iš dalies atima teisę verstis bent viena iš 1 straipsnyje nurodytų veiklų, ji užtikrina, kad iš jo laikinai arba visam laikui būtų paimta pažyma, nurodyta 3 dalies antroje įtraukoje.

12 straipsnis

Jeigu priimančioji valstybė narė reikalauja registruotis valstybinėje socialinės apsaugos įstaigoje, kad būtų galima atsiskaityti su draudimo įstaigomis dėl paslaugų, teikiamų asmenims, apdraustiems pagal socialinio draudimo sistemas, ta valstybė narė atleidžia nuo šio reikalavimo tuos valstybių narių piliečius, kurie yra įsisteigę kitoje valstybėje narėje, jeigu paslaugas teikiantis asmuo dėl to yra priverstas keliauti iš vietos į vietą.

Tačiau tokiu atveju informaciją apie teikiamas paslaugas toks asmuo šiai įstaigai pateikia iš anksto arba skubos atvejais ir vėliau.

C. **Bendrosios nuostatos dėl įsisteigimo teisės ir laisvės teikti paslaugas**

13 straipsnis

Jeigu, verčiantis 1 straipsnyje nurodyta veikla, priimančioji valstybė narė leidžia naudotis kvalifikaciniu laipsniu tik laikantis tam tikrų taisyklių, kitų valstybių narių piliečiai, kurie atitinka 2 ir 4 straipsnių sąlygas, naudojasi tokiu kvalifikaciniu laipsniu, kuris yra patvirtintas priimančiojoje valstybėje narėje ir kuris toje valstybėje atitinka kvalifikacinius reikalavimus, bei sutrumpintu tokio kvalifikacinio laipsnio variantu.

14 straipsnis

Jeigu priimančioji valstybė narė reikalauja, kad jos piliečiai, norintys pradėti verstis arba toliau verstis 1 straipsnyje nurodyta veikla, duotų priesaiką arba iškilmingą pasižadėjimą, ir jeigu tokios priesaikos arba pasižadėjimo forma negali pasinaudoti kitų valstybių narių piliečiai, ta valstybė narė užtikrina, kad suinteresuotam asmeniui būtų pasiūlyta kita tinkama ir lygiavertė priesaikos arba pasižadėjimo forma.

15 straipsnis

1. Valstybės narės imasi būtinų priemonių, kad suinteresuoti asmenys gautų informaciją apie priimančiosios valstybės narės sveikatos ir socialinės apsaugos teisės aktus ir, jei reikia, apie priimančiojoje valstybėje narėje galiojančią profesinę etiką.

Tam valstybėse narėse gali būti steigiami informaciniai centrai, kuriuose toks asmuo gautų būtiną informaciją. Priimančioji valstybė narė turi teisę reikalauti, kad norintys įsisteigti suinteresuoti asmenys kreiptųsi į tokius centrus.

2. Valstybės narės turi teisę steigti 1 dalyje nurodytus centrus prie kompetentingų valdžios institucijų, kurias jos privalo parinkti per 19 straipsnio 1 dalyje nurodytą laiką.

3. Valstybės narės prireikus privalo pasirūpinti, kad suinteresuoti asmenys savo pačių ir savo pacientų labui pakankamai išmoktų priimančiosios šalies kalbą, kad toje šalyje galėtų dirbti pagal savo profesiją.

VI SKYRIUS

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

16 straipsnis

Iškilus pagrįstoms abejonėms, priimančioji valstybė narė turi teisę reikalauti, kad kitos valstybės narės kompetentingos valdžios institucijos patvirtintų II ir III skyriuose nurodytų diplomų, pažymėjimų ir kitų oficialią kvalifikaciją patvirtinančių dokumentų, išduotų toje kitoje valstybėje narėje, autentiškumą, taip pat patvirtintų, kad suinteresuotas asmuo tikrai įvykdė visus su mokymu susijusius reikalavimus, nustatytus Direktyvoje 77/453/EEB.

17 straipsnis

Per 19 straipsnio 1 dalyje nurodytą laikotarpį valstybės narės paskiria valdžios institucijas ir įstaigas, kurios išduoda arba priima diplomus, pažymėjimus ir kitus oficialią kvalifikaciją patvirtinančius dokumentus, taip pat šioje direktyvoje nurodytus dokumentus bei informaciją, ir apie tai nedelsiant informuoja Komisiją ir kitas valstybes nares.

18 straipsnis

Ši direktyva taip pat taikoma tiems valstybių narių piliečiams, kurie pagal Reglamentą (EEB) Nr. 1612/68 verčiasi arba versis viena iš 1 straipsnyje nurodytų veiklos rūšių kaip pagal darbo sutartį dirbantys asmenys.

19 straipsnis

1. Valstybės narės per dvejus metus nuo šios direktyvos paskelbimo patvirtina priemones, būtinas, kad būtų laikomasi šios direktyvos. Apie tai jos nedelsdamos praneša Komisijai.

2. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimamų pagrindinių nacionalinės teisės aktų nuostatų tekstus.

20 straipsnis

Tais atvejais, kai valstybė narė, taikydama šią direktyvą, susiduria su dideliais sunkumais, Komisija išnagrinėja tuos sunkumus kartu su ta valstybe ir paprašo Vyresniųjų pareigūnų komiteto visuomenės sveikatos klausimais, įsteigto Sprendimu 75/365/EEB [1] su pakeitimais, padarytais Sprendimu 77/455/EEB [2], nuomonės.

Prireikus Komisija pateikia Tarybai atitinkamus pasiūlymus.

21 straipsnis

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Liuksemburge, 1977 birželio 27 d.

Tarybos vardu

Pirmininkas

J. SILKIN

[1] OL L 167, 1975 6 30, p. 19.
[2] OL L 176, 1977 7 15, p. 13.